

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.463 van 6 november 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. RONSE loco advocaat M. VINCKIER en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.
 - 1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 21 juni 2007, verklaart er zich op de volgende dag vluchteling.
 - 1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 15 juli 2008, verstuurd op 17 juli 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het district Khanabad (provincie Kunduz) afkomstig te zijn. U bent een Pashtoun van etnische origine. Twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan werd uw neef J. ontvoerd en misbruikt door manschappen van commandant Dostum. Na enkele maanden kwamen jullie te weten waar J. was. Bij een nachtelijke schietpartij doodden uw broer en neef Z. de ontvoerder, J. genaamd, en verwondden de mededader N. K.. Deze laatste kon dankzij u, die hem als enige zag maar hem niet verraadde, vluchten maar zag dat u

de wagen bestuurde waarmee u uw broer naar de plaats van de feiten had gebracht. Omdat de eer van de familie geschonden was, doodde uw broer ook zijn zoon J. die in de wagen van N. en J. zat. Toen u na de feiten thuiskwam bracht u, uit vrees voor wraak, uw vrouw en kinderen onmiddellijk naar Baghlan waar uw schoonzus woont en uw broer bracht zijn familie naar Charkhaub. Vijf dagen later werd uw broer door N. K. en zijn mannen doodgeschoten. Uw vader verwittigde u dat u het volgende slachtoffer zou zijn en raadde u aan het land te verlaten. Via Pakistan, Iran, Griekenland, Italië en Frankrijk reisde u naar België. Op 22 juni 2007 ging u zich aanmelden bij de Belgische asielinstanties en vroeg u asiel aan. U verklaarde zowel Dostum als de Afghaanse autoriteiten te vrezen. Ter staving van uw asielrelaas legde u uw Afghaanse identiteitsbewijs (taskara) voor.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

- 1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- verzoekers relaas houdt geen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie;
- verzoekers relaas is hoe dan ook ongeloofwaardig gelet op de algemene vaagheid en de inherente onwaarschijnlijkheid van het verhaal;
- de subsidiaire bescherming wordt geweigerd daar verzoekers regio van oorsprong momenteel niet geteisterd wordt door willekeurig geweld.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

1. Verzoeker acht artikel 48/3 § 4 d van de Vreemdelingenwet geschonden doordat de bestreden beslissing onterecht stelt dat het relaas vreemd is aan de criteria van de Vluchtelingenconventie. Verzoeker stelt dat hij immers deel uitmaakt van een sociale groep. Hij meent dat mooie personen als een sociale groep kunnen aanzien worden omdat het in regel een aangeboren, niet wijzigbaar kenmerk is van een persoon. De oorzaak van het conflict tussen verzoekers familie en de ontvoerders ligt in het feit dat zijn neef een mooie persoon is en zijn familie hem wilde beschermen. Verzoeker betwist daarnaast de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Hij wijt de gebrekkige kennis van zijn vervolgers aan de moeilijke informatiegaring in zijn rurale maatschappij.
2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de ongeloofwaardigheid van het relaas vaststelt op basis van twee elementen: algemene vaagheid en algehele onwaarschijnlijkheid. Na lezing van de gehoorverslagen blijkt dat verzoeker inderdaad amper informatie kan verstrekken over zijn vervolgers. Behalve de namen van twee van zijn vervolgers weet verzoeker niets van bijzonderheden te vertellen. Hun rang of positie in de organisatie waar zij werkzaam zijn is hem onbekend. Hij haalt aan dat een van zijn vervolgers familie is van een bepaalde commandant, maar weet naast diens naam evenmin enige andere details te geven. Het is nochtans, gelet op de complexe Afghaanse context van stamverwantschap en politiek-militaire loyaliteit, evident voor een lokale Afghaan om van een plaatselijke commandant zowel de clan als de politieke affiliatie (i.e. militie) te kennen, en dit net omdat die kennis onontbeerlijk is om zich in de Afghaanse rurale maatschappij te kunnen oriënteren. Verzoeker slaagde er niet in deze essentiële kennis over de personen voor wie hij vreest te verschaffen. De Raad wenst te benadrukken dat de ongeloofwaardigheid

van een relaas niet enkel uit tegenstrijdigheden of inconsistenties kan worden afgeleid, doch evenzeer door opvallende vaagheid. Het is niet aan de Raad om lacunes terzake op te vullen, noch om te bewijzen dat de feiten onwaar zijn. De bewijslast ligt in essentie bij verzoeker die gehouden is een zo gedetailleerd mogelijk relaas weer te geven.

Verder boog de Raad zich over de algehele onwaarschijnlijkheid die de bestreden beslissing aan het relaas toedicht. Het relaas bevat inderdaad enkele inconsistenties en ongeloofwaardigheden. Zo is het op zijn minst merkwaardig dat verzoeker zijn vervolger eerst bewust liet ontsnappen, en daarna voor dit feit door hem vervolgd zou worden. De Raad vindt in het verzoekschrift geen afdoend element terug die de in de bestreden beslissing omstandig gemotiveerde onwaarschijnlijkheid van het relaas weerlegt.

- 2.1.3. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig.
- 2.1.4. Waar verzoeker stelt dat hij behoort tot een sociale groep en er om deze reden wel degelijk een nexus is met het vluchtelingenverdrag dient het volgende te worden opgemerkt. Een vluchteling dient zowel een gegronde vrees voor vervolging als de reden van deze vervolging wegens het behoren tot een sociale groep aan te tonen wat verzoeker in casu niet doet. Bij het ontbreken van een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een sociale groep geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling en dient dan ook niet nader onderzocht te worden.
5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
1. Betreffende de subsidiaire bescherming voert verzoeker aan dat de Commissaris-generaal zich ten onrechte beperkt tot het vaststellen van willekeurig geweld in verzoekers regio van oorsprong. Er zou geen onderzoek gevoerd zijn of verzoeker zou voldoen aan het criterium van 48/7 § a en b van de Vreemdelingenwet, zijnde een risico op doodstraf of foltering of onmenselijke of vernederende behandeling. Hij stelt te vrezen voor bestraffing van de ontvoerders of hun bondgenoten, die met niets minder dan zijn dood genoegen zullen nemen, of toch minstens een onmenselijke bestraffing.
2. De Raad leidt uit de opmaak van dit middel af dat verzoeker in wezen de artikelen 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet geschonden acht en niet het onbestaande artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De Raad wenst verder summier op te merken dat, nu de ongeloofwaardigheid van het relaas werd vastgesteld, dat relaas uiteraard

niet dient getoetst te worden aan de betreffende artikelen. Immers, de gronden daarvoor zijn subjectief van aard, i.e. afhankelijk van de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker. De Raad verwijst analoog naar wat supra 2.1.3. en 2.1.4. gesteld werd.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hoewel verzoeker geen schending van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet aanvoert, houdt de Raad zich toch voor een onderzoek te voeren en na te gaan of verzoekers regio van oorsprong door willekeurig geweld geteisterd wordt. De Raad steunt zich voor de analyse van het veiligheidsrisico per district op de adviezen die van het UNHCR uitgaan. Het UNHCR is, met zijn fysieke aanwezigheid in alle delen van Afghanistan en zijn uitgebreide netwerk aan contacten, immers het best geplaatst om advies te verlenen over de noodzaak aan subsidiaire bescherming. Deze adviezen worden regelmatig bijgewerkt naarmate de toestand verbetert dan wel verslechtert. De Raad merkt op dat hij, conform artikel 48/5 § 3 lid 2 van de Vreemdelingenwet, gehouden is te beslissen op basis van de algemene omstandigheden in het land en de persoonlijke omstandigheden van verzoeker op het tijdstip van uitspraak. Op 6 oktober 2008 voerde het UNHCR een nieuwe actualisering door van de adviserende lijst, hiertoe genoodzaakt door een verslechterende veiligheidssituatie (UNHCR 'Afghanistan security update relating to complementary forms of protection, d.d. 6 oktober 2008'). Het document geeft advies om subsidiaire bescherming te verlenen aan asielzoekers afkomstig uit het district Khan Abad, provincie Kunduz, regio waar verzoeker recent uit afkomstig is. De Raad kan er op basis van deze recente objectieve informatie van uitgaan dat er heden in verzoekers district willekeurig geweld heerst in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet. Het UNHCR is de mening toegedaan dat een vestigingsalternatief binnen Afghanistan moeilijk ligt, gelet op het feit dat de traditionele en uitgebreide familie alsook de gemeenschapsbanden van clan en stam er de belangrijkste beschermingsmechanismen vormen voor het individu. Verzoeker loopt dan ook een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 in geval van een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker komt bijgevolg in aanmerking voor subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 6 november 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

A. VAN ISACKER.